Це не Фаустів кабінет, де диявол являється чоловіку,
це рентгенапарат з магічною красою двадцятого віку,
ультрафіалковий промінь пронизує тут оболонки і м'язи,
тіло людське розкривається тут, як шифрований лист — до останньої фрази,
бо тіло нині душа, і на ньому написано досить прозоро,
чи людина вродилась на щастя а чи на горе.

"Докторе, так мені тяжко, здається,
що давить у грудях свинець, а круг серця гадина в'ється.
Одчиніть тим промінням тіло моє бідне
і скажіть, що воно там усередині видно".

"Бачу, робітнику, твої легені,
розписані димом і сажею в фабричній геєні,
чую в них свист трансмісій і шум верстатів,
знаю, що змора і злидні не хочуть од тебе одстати.
Бачу, робітнику, легені твої порочні,
голодом змучені, туберкульозом поточені.
Ти помреш".

"Неміч і смерть — нелегкий тягар, казати нема що,
та, мабуть, єсть у моєму нутрі щось іще тяжче.
Лікарю, глибше у глиб просвітіть
тіло моє бідне
і скажіть, що воно там усередині видно".

"Бачу, робітнику, твое серце,
втоптане в камінь нещасне зеренце,
що страх як хотіло рости і цвісти,
в світі здоровім життя засягти,
де люди родину мати могли б,
для неї свої руки міняли б на хліб
і їли б зі столу, на який сонце світить.

Бачу, робітнику, серце твоє роздерте,
а серцеві, серцеві легше померти,
аніж не любити".

"Знаю я, лікарю, й цей тягар,
та десь іще важча вага наляга.
До дна просвітіть тіло моє,
погляньте пильніше, що воно є.
Як випаде з мене ота вагота,
вона, здається, весь світ захита!"
"На дні я бачу ненависть".

Переклад М. Лукаша